

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedkyně senátu Mgr. Daniely Zemanové a členů senátu: JUDr. Jana Huška, Mgr. Jana Jursíka, JUDr. Aleny Mátlové, JUDr. Josefa Doubka a JUDr. Dalimily Gadasové projednal v ústním jednání dne 23. 1. 2013 návrhy **předsedkyně Okresního soudu v Uherském Hradišti**, Svatováclavská 568, Uherské Hradiště, na zahájení kárného řízení ze dne 2. 2. 2012, 23. 2. 2012 a 6. 9. 2012, proti **Mgr. J. P.**, soudci Okresního soudu v Uherském Hradišti, zastoupeném JUDr. Jaroslavem Brožem, advokátem se sídlem Marie Steyskalové 62, Brno, a rozhodl

t a k t o :

Mgr. J. P.,
soudce Okresního soudu v Uherském Hradišti

I.

s e podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

z p r o š ť u j e

kárného obvinění pro skutky spočívající v tom, že

- 1) Ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 753/2005 kárně obviněný soudce po vyhlášení rozsudku dne 31. 3. 2011 vyhotovil a odeslal účastníkům písemné vyhotovení tohoto rozsudku s odůvodněním, které se týkalo jiné věci, a to věci vedené pod sp. zn. 13 T 12/2011. Během lhůty určené § 129 odst. 3 trestního řádu tedy nevypracoval a neodeslal písemné vyhození rozhodnutí účastníkům řízení, neboť odůvodnění rozhodnutí, které jim odeslal, se netýkalo projednávané věci. Nápravu provedl až z podnětu vedení soudu dne 19. 1. 2012, kdy v souladu s ust. § 131 odst. 1 trestního řádu vydal opravné usnesení, které předal kanceláři k doručení stranám dne 20. 1. 2012, tímto postupem došlo ve věci k průtahu v období od 19. 7. 2011 do 20. 1. 2012.

- 2) Ve věci vedené pod sp. zn. 10 T 203/2004 kárně obviněný vyhlásil dne 27. 7. 2011 rozsudek, jehož písemné vyhotovení nemá řádně poučení o odvolání. Místo poučení ve smyslu ust. 125 odst. 2 trestního řádu obsahuje poučení ve znění: „Nové poučení o opravném prostředku.“. Kárně obviněný před vypravením rozsudku jeho obsah včetně obligatorních náležitostí nezkontroloval, aby si ověřil formální a obsahovou správnost písemného vyhotovení rozsudku. Od 4. 11. 2011, kdy předal vadný rozsudek k rozeslání stranám, do 18. 1. 2012, kdy provedl opravu poučení, kárně obviněný „iniciativně nereflektoval na vzniklý nedostatek a vadu řízení“, v důsledku které dotčené strany mohou žádat podle § 61 odst. 1 trestního řádu o navrácení lhůty k podání odvolání z důvodu nesprávného absentujícího poučení o řádném opravném prostředku, čímž se vinou kárně obviněného znovu protahuje délka řízení.
- 3) Ve věci vedené sp. zn. 13 T 39/2008 se kárně obviněný neřídil závaznými pokyny odvolacího soudu, svá rozhodnutí přesvědčivě a řádně dle § 125 trestního řádu neodůvodnil a provedené důkazy hodnotil způsobem, který neodpovídá požadavkům § 2 odst. 6 trestního řádu, a které nesly prvky libovůle a svévole. V důsledku toho mu bylo rozhodnutím Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 3. 11. 2011, č. j. 6 To 503/2011 – 1817, odňato projednání a rozhodnutí věci.
- 4) Kárně obviněný se dopustil závažného pochybení ve věci vedené Okresním soudem v Uherském Hradišti pod sp. zn. 13 T 275/2007, v níž vyhlásil dne 26. 5. 2011 rozsudek, jehož písemné vyhotovení nemá náležitosti vyžadované § 125 odst. 1 trestního řádu, při jeho vypracování nebylo respektováno dále ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu. Kárně obviněný rezignoval na vlastní hodnocení provedených důkazů, přestože je v písemném odůvodnění rozsudku vypsál. Hodnoceny byly pouze důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného, bez ohledu na povinnost uloženou trestním řádem rozebrat jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech důkazy v neprospěch obžalovaného. Rozsudek byl z důvodu absence vyhodnocení a vypořádání se se všemi provedenými důkazy nepřezkoumatelný. Kárně obviněný při tvorbě písemného vyhotovení rozsudku nepostupoval samostatně, ale doslovně přepsal závěrečnou řeč obhájce obžalovaného, u které pouze upravil slovosled a vypustil dílčí nevýznamné části, vlastními slovy zčásti nastínil směr svého vlastního rozhodování, nicméně ten neodpovídal rozsahu a obsahu převzatého hodnocení důkazů, které u hlavního líčení (pouze ve prospěch obžalovaného) prezentoval obhájce obžalovaného.
- 5) Kárně obviněný se dopustil závažných pochybení soudce ve věci vedené Okresním soudem v Uherském Hradišti pod sp. zn. 10 T 203/2004, v důsledku kterých odvolací soud (KS v Brně) rozhodl usnesením ze dne 10. 7. 2012, č. j. 6 To 118/2012 – 3661, dle § 262 trestního řádu o odnětí projednání a rozhodnutí věci z důvodů neschopnosti kárně obviněného soudce "se s věcí náležitě vypořádat a nedostatku zkušeností" (7. strana, poslední odstavec, věta druhá odůvodnění uvedeného rozhodnutí). Při rozhodnutí ze dne 30. 4. 2009 kárně obviněný vycházel ze skutkových zjištění, která se vzhledem k použitelné právní úpravě ukázala jako nekonkrétní, neúplná a nejasná. Opomněl se zaměřit na účinnost trestního zákona (zákona č. 140/1961 Sb.) ve vztahu k jeho ustanovení § 147. V druhém rozsudku ze dne 31. 3. 2010 byl opět

porušen zákaz retroaktivity a nedodržen postup podle § 219 odst. 3 trestního řádu, což založilo procesní vadu řízení. Ve třetím rozsudku byla uvedená pochybení napravena, nicméně kárně obviněný použil nesprávnou právní kvalifikaci, ačkoliv výše celkové škody vyžadovala zohlednění nové trestní hmotněprávní úpravy. Dále se řídil nejasnými skutkovými zjištěními, uložil problematický trest, který byl nepřezkoumatelný a neprovázaný se složenou peněžitou kaucí. Tyto skutečnosti vedly odvolací soud při rozhodnutí ze dne 10. 7. 2012 k závěru, že je namístě věc přidělit jinému senátu, který disponuje většími zkušenostmi.

neboť skutky **n e j s o u** kárným proviněním.

II.

Podle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb. se řízení o návrhu,

podle kterého se kárně obviněný se ve věci vedené pod sp. zn. 13 T 254/2009 neopodstatněně, svévolně a nezákonně, v rozporu s ust. § 30 odst. 1 trestního řádu, vyloučil z projednání a rozhodnutí uvedené věci, která mu byla jakožto zákonnému soudci přidělena ve shodě s rozvrhem práce, přičemž jako důvod vyloučení uvedl probíhající přestupkové řízení proti jeho osobě vedené Městským úřadem Uherské Hradiště, kterého kárně obviněný zaměnil za poškozeného v předmětné věci, tj. za Město Uherské Hradiště.

z a s t a v u j e ,

neboť návrh na zahájení řízení byl podán opožděně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah návrhu

Navrhovatel podal celkem tři návrhy na zahájení kárného řízení proti Mgr. P., tyto návrhy byly spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí.

1) Návrh ze dne 2. 2. 2012

Navrhovatel poukázal na průtahy v řízení a další zásadní pochybení ze strany kárně obviněného soudce v následujících řízeních:

- **Věc vedená pod sp. zn. 3T 753/2005**

Kárně obviněný vyhlásil dne 31. 3. 2011 rozsudek, lhůta k písemnému vyhotovení a vypravení byla prodloužena do 24. 6. 2011. Tohoto dne byl rozsudek vyhotoven a odeslán účastníkům. Písemné vyhotovení rozsudku však obsahuje odůvodnění jiného rozsudku, a to ve věci sp. zn. 13 T 12/2011. Dle navrhovatele tedy kárně obviněný soudce během lhůty určené § 129 odst. 3 trestního řádu nevypracoval a neodeslal písemné vyhotovení rozhodnutí účastníkům řízení, neboť odůvodnění rozhodnutí, které jim odeslal, se netýkalo projednávané věci. Kárně obviněný soudce originál rozsudku s vadným odůvodněním vlastnoručně podepsal. Navrhovatel z tohoto dovozuje, že kárně obviněný soudce tímto vědomě a záměrně porušil ust. 12 odst. 1 trestního řádu. Kárně obviněný měl možnost uvést písemné odůvodnění rozsudku do souladu s platnou právní úpravou a vyhlášeným stavem věci, neboť ho na nedostatky rozhodnutí upozornili dva obžalovaní v samostatně podaných odvoláních ze dne 1. 7. 2011. Kárně obviněný soudce si za účelem opravy zřejmé nesprávnosti v odůvodnění rozsudku (jak uvedl do pokynu pro kancelář) dne 18. 7. 2011 vyžádal od stran opis rozsudku, rozsudek však obratem řádně nezdůvodnil.

Nápravu provedl až z podnětu vedení soudu dne 19. 1. 2012, kdy v souladu s ust. 131 odst. 1 trestního řádu vydal opravné usnesení, které předal kanceláři k doručení stranám dne 20. 1. 2012. Podle údajů v ISAS i fakticky podle záznamů ve spisu se spis nacházel u kárně obviněného od 19. 7. 2011 do 20. 1. 2012, což navrhovatel považuje za neomluvitelný a zásadní průtah v řízení. Navrhovatel nemohl akceptovat vyjádření kárně obviněného ke zjištěným nedostatkům, které sepsal dne 24. 1. 2012 a v rámci něhož neprezentoval konkrétní příčiny vadného odůvodnění rozsudku a navazující několikaměsíční prodlevy v délce řízení.

- **Věc vedená pod sp. zn. 10 T 203/2004**

Kárně obviněný vyhlásil dne 27. 7. 2011 rozsudek (v pořadí třetí ve věci), jehož písemné vyhotovení nemá řádně poučení o odvolání. Místo poučení ve smyslu ust. 125 odst. 2 trestního řádu obsahuje poučení ve znění: „Nové poučení o opravném prostředku.“. Přitom originál rozsudku kárně obviněný opatřil vlastnoručním podpisem na stejné straně jako je citované poučení. Je evidentní, že kárně obviněný si před vypravením rozsudku jeho obsah včetně obligatorních náležitostí nezkontroloval, aby si ověřil formální a obsahovou správnost písemného vyhotovení rozsudku. Vědom si tohoto pochybení a nedostatku, opravu provedl až dne 18. 1. 2012, opravné usnesení je datováno 20. 1. 2012, stranám bylo zasláno dne 25. 1. 2012. Od 4. 11. 2011, kdy předal vadný rozsudek k rozeslání stranám, do 18. 1. 2012, kárně obviněný „iniciativně nereflaktoval na vzniklý nedostatek a vadu řízení“, v důsledku které dotčené strany mohou žádat podle § 61 odst. 1 trestního řádu o navrácení lhůty k podání odvolání z důvodu nesprávného absentujícího poučení o řádném opravném prostředku, čímž se vinou kárně obviněného znovu protahuje délka řízení.

- **Věc vedená pod sp. zn. 13 T 39/2008**

Kárně obviněnému bylo usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 3. 11. 2011, č. j. 6 To 503/2011-1817, odňato ve smyslu § 262 trestního řádu projednání a rozhodnutí věci z důvodu opakovaného nerespektování závazného právního názoru a pokynů odvolacího soudu, shodně s § 264 trestního řádu. Kárně obviněný ve věci rozhodl celkem 4x: usnesením dne 31. 10. 2008 (č.j. 13 T 39/2008-1471); rozsudkem dne 21. 12. 2009 (č.j. 13 T 39/2008-1638); rozsudkem dne 30. 9. 2010 (č.j. 13 T 39/2008-1755) a rozsudkem dne 29. 6. 2011 (č.j. 13 T 39/2008-1793). Jak konstatovala předsedkyně senátu Krajského soudu

v Brně, pobočka ve Zlíně, kárně obviněný se při své rozhodovací činnosti jako samosoudce opětovně při vyhlášení označených rozsudků dopustil „natolik závažných pochybení“, že shora označené rozsudky musely být v odvolacím řízení zrušeny. Kárně obviněný se neřídil závaznými pokyny odvolacího soudu, svá rozhodnutí přesvědčivě a řádně dle § 125 trestního řádu neodůvodnil a provedené důkazy hodnotil způsobem, který neodpovídá požadavkům § 2 odst. 6 trestního řádu, a které nesly prvky libovůle a svévole, jak odvolací soud konstatoval na 7. straně v předposledním odstavci odůvodnění svého rozhodnutí. Z těchto důvodů musela být uvedená věc přikázána jinému soudci.

- **Věc vedená pod sp. zn. 13 T 254/2009**

Z důvodu vyloučení kárně obviněného podle 31 odst. 1 trestního řádu z projednání a rozhodnutí věci byla tato věc přidělena jinému soudci. S postupem kárně obviněného dne 3. 8. 2011 nesouhlasili navrhovatel, místopředseda soudu a předsedkyně senátu, která je podle rozvrhu práce zastupujícím soudcem kárně obviněného. Jmenovaní shodně konstatovali podezření z účelového vylučování kárně obviněného z vyřizování věcí starších časových řad, skutkově a právně složitých, rozsáhlých. Z tohoto důvodu ministerstvo spravedlnosti podalo stížnost pro porušení zákona v neprospěch obžalované z podnětu jmenované předsedkyně senátu, který akceptoval jak navrhovatel, tak předseda Krajského soudu v Brně. Kárně obviněný se dle navrhovatele účelově a v rozporu s ust. § 30 odst. 1 trestního řádu vyloučil z projednání a rozhodnutí uvedené věci, která mu byla jakožto zákonnému soudci přidělena ve shodě s rozvrhem práce. Jako důvod vyloučení uvedl probíhající přestupkové řízení proti kárně obviněnému vedené Městským úřadem Uherské Hradiště, kterého kárně obviněný zaměnil za poškozeného v předmětné věci, tj. za Město Uherské Hradiště. Přestupkové řízení kárně obviněného podle navrhovatele nemá žádnou souvislost se samostatnou působností poškozené strany. Přestupkové řízení má návaznost na přenesenou působnost Města Uherské Hradiště, která je navenek reprezentována Městským úřadem Uherské Hradiště – ten však není stranou trestního řízení. „Stáří“ věci a potřeba ve věci opět rozhodnout po zrušení rozhodnutí o zastavení trestního řízení pro neúčelnost jasně ukazují na snahu kárně obviněného zbavit se nevyřízené, „staré“ věci i neopodstatněným, svévolným a nezákonným vyloučením, které není v souladu s principy podle § 30 odst. 1 trestního řádu.

Navrhovatel dospěl ze všech výše uvedených důvodů k závěru, že kárně obviněný soudce je v souladu s § 86 zákona č. 6/2002 Sb. kárně odpovědný dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích za porušení povinností soudce a ohrožení důvěry v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Z hlediska objektivního posouzení osoby kárně obviněného navrhovatel považoval za nutné uvést, že kárně obviněný dosahuje předepsaného měsíčního výkonu a v posledních měsících se výrazně podílel na snížení celkového stavu nevyřízených věcí trestního úseku Okresního soudu v Uherském Hradišti.

Na základě uvedených skutečností navrhovatel kárně obviněnému soudci navrhl uložení kárného opatření snížení platu o 15 % na dobu 6 měsíců (§ 88 odst. 1 písm. b/ zákona o soudech a soudcích).

2) Návrh ze dne 23. 2. 2012 (věc původně vedená pod sp. zn. 11 Kss 5/2012):

Navrhovatel z podnětu předsedy senátu Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, zjistil závažné pochybení kárně obviněného soudce ve věci vedené Okresním soudem v Uherském Hradišti pod sp. zn. 13 T 275/2007. Kárně obviněný soudce v této věci vyhlásil dne 26. 5. 2011 rozsudek, jehož písemné vyhotovení nemá náležitosti vyžadované § 125 odst. 1 trestního řádu, při jeho vypracování nebylo respektováno dále ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu.

Kárně obviněný soudce rezignoval na vlastní hodnocení provedených důkazů, přestože je v písemném odůvodnění rozsudku vypsal. Hodnoceny byly pouze důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného, bez ohledu na povinnost uloženou trestním řádem rozebrat jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech důkazy v neprospěch obžalovaného. Rozsudek byl z důvodu absence vyhodnocení a vypořádání se se všemi provedenými důkazy nepřezkoumatelný. Při detailním studiu písemného vyhotovení uvedeného rozsudku navrhovatel zjistil, že kárně obviněný při tvorbě písemného vyhotovení rozsudku nepostupoval samostatně, ale doslovně přepsal závěrečnou řeč obhájce obžalovaného, u které pouze upravil slovosled a vypustil dílčí nevýznamné části. Kárně obviněný soudce podle názoru navrhovatele vlastními slovy zčásti nastínil směr svého vlastního rozhodování, nicméně ten neodpovídal rozsahu a obsahu převzatého hodnocení důkazů, které u hlavního líčení (pouze ve prospěch obžalovaného) prezentoval obhájce obžalovaného. Písařské chyby a tzv. slovní vsuvky, které při formulování myšlenek použil obhájce obžalovaného, prokazují, že závěrečná řeč obhájce byla za použití elektronického zařízení do písemného vyhotovení rozsudku zkopírována.

V uvedené věci rozhodoval kárně obviněný soudce celkem čtyřikrát. Odvolací soud dle § 262 trestního řádu nařídil projednání a rozhodnutí této věci v jiném složení senátu, s odůvodněním, že kárně obviněný soudce se opakovaně neřídil závaznými pokyny odvolacího soudu a nerespektoval je, což u odvolacího soudu vzbudilo pochybnosti o odbornosti a zkušenosti kárně obviněného.

Navrhovatel z výše uvedeného dovozuje, že kárně obviněný soudce zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Za to mu navrhl uložit kárné opatření – snížení platu o 15 % na dobu 8 měsíců.

3) Návrh ze dne 6. 9. 2012 (věc původně vedená pod sp. zn. 11 Kss 8/2011)

Navrhovatel shledal závažná pochybení kárně obviněného soudce ve věci vedené Okresním soudem v Uherském Hradišti pod sp. zn. 10 T 203/2004. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl usnesením ze dne 10. 7. 2012, č. j. 6 To 118/2012 – 3661, dle § 262 trestního řádu o odnětí projednání a rozhodnutí věci z důvodů "*neschopnosti se s věcí náležitě vypořádat a nedostatku zkušeností*" (7. strana, poslední odstavec, věta druhá odůvodnění uvedeného rozhodnutí).

Kárně obviněný ve věci rozhodoval jako předseda senátu složeného kromě jeho osoby ze dvou přisedících. Senát rozhodl v této věci celkem třikrát rozsudkem, postup soudce v této věci je též předmětem kárné žaloby podané proti kárně obviněnému soudci dne 2. 2. 2012. Navrhovatel obecně vytýká, že kárně obviněný soudce věc neprojednal a nerozhodl v kvalitě a rozsahu vyžadovaném trestním řádem a trestním zákonem. Svá rozhodnutí odůvodnil povrchně a nerespektoval zákonné nároky pro odůvodnění rozsudku (§ 125 odst. 1 trestního řádu). Dále navrhovatel uvádí, že ze zrušujících rozhodnutí Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, vyplývá, že kárně obviněný soudce opakovaně nerespektoval závazný právní názor a pokyny odvolacího soudu, jak mu ukládá § 264 odst. 1 trestního řádu. Při svém rozhodnutí dne 30. 4. 2009 kárně obviněný vycházel ze skutkových zjištění, která se vzhledem k použitelné právní úpravě ukázala jako nekonkrétní, neúplná a nejasná. Opomněl se zaměřit na účinnost trestního zákona (zákona č. 140/1961 Sb.) ve vztahu k jeho ustanovení § 147. V druhém rozsudku ze dne 31. 3. 2010 byl opět porušen zákaz retroaktivity a nedodržen postup podle § 219 odst. 3 trestního řádu, což založilo procesní vadu řízení. Ve třetím rozsudku byla uvedená pochybení napravena, nicméně kárně obviněný použil nesprávnou právní kvalifikaci, ačkoliv výše celkové škody vyžadovala zohlednění nové trestní hmotněprávní úpravy. Dále se řídil nejasnými skutkovými

zjištěními, uložil problematický trest, který byl nepřezkoumatelný a neprovázaný se složenou peněžitou kaucí. Tyto skutečnosti vedly odvolací soud při rozhodnutí ze dne 10. 7. 2012 k závěru, že je namístě věc přidělit jinému senátu, který disponuje většími zkušenostmi.

Navrhovatel se domnívá, že kárně obviněný soudce uvedeným jednáním spáchal kárné provinění, neboť podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů.

Navrhovatel byl kárným senátem ve výzvě ze dne 18. 9. 2012 vyzván k doplnění skutkového vylíčení kárného provinění a konkretizace porušených povinností. V odůvodnění výzvy bylo podrobně uvedeno, z jakých důvodů a jakým způsobem je dle kárného senátu Nejvyššího správního soudu nutno návrh doplnit. Navrhovatel reagoval dne 26. 9. 2012 doplněním návrhu na zahájení kárného řízení, ve kterém uvedl, že kárně obviněný skutkem vylíčeným v bodu II. kárné žaloby ze dne 6. 9. 2012 porušil ustanovení § 79 odst. 1 věta první zákona o soudech a soudcích, neboť při výkonu své funkce, přestože byl vázán zákonem, porušil § 2 odst. 5, odst. 6, § 125 odst. 1, § 264 odst. 1 trestního řádu; dále § 80 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, neboť nesplnil svou povinnost vykonávat funkci soudce svědomitě; § 80 odst. 3 písm. b) zákona o soudech a soudcích, pokud nedbal o to, aby jeho rozhodnutí bylo srozumitelně a pečlivě odůvodněno. Formulaci skutkové věty nijak neupravil, odkázal pouze na vylíčení skutku v bodu II. návrhu.

Navrhovatel v závěru navrhl uložení kárného opatření podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích, tj. snížení platu o 20 % na dobu deseti měsíců.

II. Vyjádření kárně obviněného soudce

Kárně obviněný soudce se k návrhům na zahájení kárného řízení vyjádřil osobně podáním ze dne 16. 1. 2013 a dále prostřednictvím svého zástupce, který podal vyjádření stejného dne.

Zástupce kárně obviněného soudce v úvodu upozornil na skutečnost, že soudce je stíhán za výkon soudcovské činnosti, což považuje za krajně znepokojivé. Dle názoru zástupce skutková podstata kárného provinění dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích nezahrnuje případná pochybení ve vlastní rozhodovací činnosti soudce vyplývající z nesprávné aplikace a interpretace právních předpisů, pokud nejde o extrémní projev libovůle. Rozhodování soudu v souladu se zákonem je systémově garantováno řádnými a mimořádnými právními prostředky. S krajní mírou zdrženlivosti je nutno přistupovat i k aplikaci § 262 trestního řádu. Zástupce kárně obviněného soudce vyjadřuje pochybnost nad oprávněností postupu podle § 262 věta první trestního řádu v případech uvedených v návrhu na zahájení řízení. Samotné návrhy na zahájení řízení jsou podle názoru zástupce zcela obecné, jednotlivé skutky jsou vymezeny neurčitě, podporovány pouze výčtem příslušných ustanovení trestního řádu.

K jednotlivým bodům návrhů na zahájení kárného řízení obviněný soudce a jeho zástupce uvedli:

1) Návrh ze dne 2. 2. 2012

- Věc vedená pod sp. zn. 3T 753/2005:

Kárně obviněný soudce vyjádřil nad vznikem tohoto pochybení lítost. Originál rozsudku s vadným odůvodněním skutečně podepsal a předal k vypravení, nestalo se tak úmyslně, ale nepatřením, neboť při vyhotovování rozsudku použil svůj typizovaný vzor, avšak odůvodnění nebylo řádně dokončeno. Důvodem byla roztržitost soudce, ovlivněná vysokým množstvím projednávaných věcí. Kárně obviněný soudce poukazuje na možnost napravení tohoto pochybení prostřednictvím opravného usnesení nebo předložením věci odvolacímu soudu k rozhodnutí o odvolání. Vzhledem k těmto nástrojům nemůže být pochybení tohoto druhu hodnoceno jako kárné provinění soudce. Dále připouští, že 19. 1. 2012 vydal opravné usnesení ohledně vadného odůvodnění, přestože již z podaných odvolání obžalovaných věděl, že odůvodnění je zatíženo vadou. Nezpochybňuje, že v důsledku jeho jednání došlo k průtahu v řízení v období od 1. 7. 2011 do 19. 1. 2012.

- Věc vedená pod sp. zn. 10 T 203/2004

Kárně obviněný soudce připouští, že v originálu rozsudku je nesprávně uvedeno v části poučení „nové poučení o opravném prostředku“. Toto sdělení bylo určeno pro zapisovatelku, aby při vypravení rozsudku doplnila text poučení o odvolání podle nového vzoru. Bohužel se tak nestalo, zapisovatelka vypravila rozsudek s tímto pokynem kárně obviněného, který si tohoto pochybení nevšiml a neodstranil ho. Kárně obviněný soudce však poukazuje na skutečnost, že toto pochybení nemělo vliv na uplatnění práva účastníků podat opravný prostředek, neboť tohoto práva využil obžalovaný i státní zástupce, jejich odvolání byla podána zcela v souladu se zákonem i přes nesprávné poučení. Nesprávnost poučení byla zjištěna až při prověrci prováděné místopředsedou soudu. Ihned po upozornění na tento nedostatek vydal kárně obviněný soudce opravné usnesení. Jestliže trestní řád stanoví postup k nápravě pochybení tohoto druhu, potom nemůže být považováno za kárné provinění, neboť není schopno vyvolat ve třetích osobách důvodné obavy o odborné a spravedlivé rozhodování soudu. V opačném případě by se mohlo stát kárným proviněním téměř každé procesní pochybení soudce. K procesním pochybením může dojít a právní předpisy upravují postup k jejich nápravě.

- Věc vedená pod sp. zn. 13 T 39/2008

Kárně obviněný soudce k vytykávaným pochybením v dané věci uvedl, že ve věci rozhodl celkem 4x, tj. třikrát rozsudkem a jednou usnesením, přičemž každé rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím soudem. Meritum věci spočívá dle jeho názoru v rozdílném posuzování skutkové a právní otázky soudem I. stupně a soudem odvolacím. Kárně obviněný se snažil vždy o výklad zákona na základě svého nejlepšího vědomí a svědomí, i na základě zjištěných skutečností a v souladu se zákonem. Není pravdou, že by nerespektoval závazný názor odvolacího soudu, naopak v posledním rozsudku na argumentaci od odvolacího soudu výslovně odkázal. Nicméně v případě obžalovaných kárně obviněný neshledal zavinění na daném jednání ve formě úmyslu, který je zákonem pro daný trestný čin požadován. Kárně obviněný nenalezl v odůvodnění odvolacího soudu úvahy ohledně zavinění neboli subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu. Odvolací soud konstatoval spáchání trestného činu po formální stránce, kárně obviněný však neshledal splnění materiálního předpokladu, tj. požadovaný stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, s odkazem na obdobné jednání konkurenčních pivovarů. Kárně obviněný se domnívá, že odvolací soud nutil prvostupňový soud, aby hodnotil důkazy podle jeho představ, přičemž zcela ignoroval výsledky provedení dokazování soudem I. stupně. Kárně obviněný soudce zdůrazňuje, že důkazy vždy hodnotil pouze v úvahu přicházejícím způsobem a vždy hodnocení důkazů vysvětlil. V žádném případě se tedy nejednalo o libovůli či svévoli. V další části vyjádření se zabývá konkrétními skutkovými okolnostmi věci sp. zn. 13 T 39/2008 a důvodem nesouhlasu s postupem odvolacího soudu v této věci. Dle názoru kárně obviněného

soudce nelze v kárném řízení postihovat soudce za rozhodování o meritu věci, zvláště v případě, kdy věc lze skutkově i právně posuzovat odlišně.

Zástupce kárně obviněného soudce uvedl, že skutkové vymezení kárného provinění spočívající v konstatování, že kárně obviněný opakovaně nerespektoval závazný právní názor a pokyn odvolacího soudu a že jím provedené důkazy ve věci hodnotil způsobem, který neodpovídá požadavkům § 2 odst. 6 trestního řádu, a které nesly prvky libovůle a svévole, je naprosto neurčité, nepřezkoumatelné a nezpůsobivé k tomu, aby o něm bylo meritorně rozhodnuto.

Rozhodnutí odvolacího soudu, kterého se navrhovatel dovolává, polemizuje s hodnotícími závěry soudu prvního stupně, prosazuje a vnucuje mu své závěry o skutkovém stavu věci, poté byla věc kárně obviněnému soudci odňata. Tento střet je poté řešen postupem podle § 262 věta první trestního řádu. Dle zástupce nelze správnost názoru kárně obviněného soudce posuzovat pouze podle výroku finálního pravomocného rozhodnutí soudu, neboť obžalovaní byli sice uznáni vinnými, ale podle § 46 odst. 1 trestního řádu se u obžalovaných od potrestání upustilo. Toto rozhodnutí neobsahuje odůvodnění. Je nepřijatelné, aby jednání soudce v této věci bylo hodnoceno jako kárné provinění, neboť jeho právní závěry nebyly v extrémním nesouladu s řádně učiněnými skutkovými zjištěními, nebyly porušeny zásady spravedlivého procesu. Takové hodnocení by bylo v rozporu s nezávislým rozhodováním soudce, vedlo by k jeho zastrašování, a naopak takový postup navrhovatele by byl způsobilý ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

- Věc vedená pod sp. zn. 13 T 254/2009

Kárně obviněný soudce v prvé řadě namítá, že návrh byl podán opožděně, po uplynutí subjektivní lhůty k podání návrhu na zahájení kárného řízení ve věcech soudců. Návrh byl podán Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 2. 2012, přičemž okamžik, který zakládá počátek běhu subjektivní šestiměsíční lhůty, nastal 2. 8. 2011. Toto vyplývá ze spisu na čl. 1059, kde se nachází úřední záznam a pokyn kanceláři učiněný navrhovatelkou v reakci na vyloučení kárně obviněného soudce. Konec subjektivní lhůty tedy připadl na den 2. 2. 2012, návrh byl dne 3. 2. 2012 podán opožděně.

Dále se obsáhle vyjádřil k odůvodněnosti jeho vyloučení ve věci z důvodu podjatosti vůči Městu Uherské Hradiště.

2) Návrh ze dne 23. 2. 2012 (věc původně vedená pod sp. zn. 11 Kss 5/2012):

Podle názoru kárně obviněného soudce je přípustné, aby do rozsudku byla převzata argumentace obhájce použitá v závěrečné řeči, pokud se s ní soud ztotožnil. Kárně obviněný soudce připouští, že měla být doplněna komentářem soudu, neměla být převzata bez dalšího. Tento nedostatek mohl být však napraven prostředky procesního práva, nikoli prostřednictvím kárného řízení. Kárně obviněný soudce nesouhlasí s tvrzením, že nehodnotil důkazy, pokud převzal do odůvodnění část závěrečné řeči. Trvá na tom, že důkazy hodnoceny byly. Bez ohledu na to však dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí nemohou být kárným proviněním. V opačném případě by mohlo být kárným proviněním téměř každé procesní pochybení soudce.

3) Návrh ze dne 6. 9. 2012 (věc původně vedená pod sp. zn. 11 Kss 8/2011)

Kárně obviněný soudce namítl, že skutek není vymezen dostatečně, aby mohl být převzat do výroku rozhodnutí, kterým by byl soudce uznán vinným. Navrhovatel tyto vady ani po výzvě soudu neodstranil. Dále namítá, že pokud kárný senát převzal formulace použité navrhovatelem, pak skutek jednoznačně směřuje do rozhodovací činnosti soudu prvního stupně, co je řešitelné užitím prostředků trestního řádu, nikoliv v rámci kárného řízení. Kárně obviněný soudce vždy dle pokynu odvolacího soudu doplnil dokazování, následně učinil skutkové i právní závěry. Jím uložený trest nelze hodnotit jako „problematický“, neboť byl uložen v souladu se zákonem.

III. Ústní jednání, dokazování

Při ústním jednání navrhovatel přednesl návrh na zahájení řízení shodně s jeho písemným vyhotovením.

Zástupce kárně obviněného soudce konstatoval, že návrhy na zahájení kárných řízení jsou v podstatě nezpůsobilé k projednání. Jsou neurčité, nejsou v nich jasně vymezené skutky, a zejména jsou podány za rozhodovací činnost kárně obviněného. Správné rozhodování soudu je systémově garantováno řádnými a mimořádnými opravnými prostředky, v kárném řízení mohou být postihovány pouze zcela excesivní případy, např. zřejmá libovůle soudce apod. Dále upozorňuje na nadužívání institutu odnětí věci a příkázání jinému senátu dle § 262 trestního řádu ze strany odvolacího soudu. V tomto rozsahu je zpochybňována individuální suverenita soudce, což je primárně v rozporu s čl. 82 odst. 1 Ústavy. Odvolací senát v uvedených věcech v podstatě vnucuje hodnotící soudy prvostupňovému soudci, popírá jeho nezávislý názor.

K vytýkanému vyloučení zástupce kárně obviněného soudce upozornil na nutnost rozlišovat objektivní a subjektivní nestrannost, tj. existence pochybnosti o jeho nezaujatosti. Kárně obviněný soudce měl vzhledem k přestupkovému řízení vedenému proti jeho osobě rozumné důvody pro vyloučení se z projednávání dané věci. Ohledně opsání argumentace advokáta zástupce upozornil na rozsah rozhodnutí, ztotožnění se s argumentací obhajoby samo o sobě nemůže být hodnoceno jako kárné provinění. Postup odvolacího soudu ve věci sp. zn. 10 T 203/2004 je dle názoru zástupce nepřipustný. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání je uvedeno, že věc má být předána senátu disponujícími většími zkušenostmi. To však není a nemůže být důvod předpokládaný § 262 trestního řádu, je tím narušován princip zákonného soudce. Samotné vymezení skutku v této věci je nedostatečné, je tvořeno výtkami hodnocení důkazů, právního pochybení týkající se retroaktivity, právní kvalifikace, zpochybňování uloženého trestu. Pochybení, ke kterému došlo ve věci sp. zn. 3 T 753/2005 kárně obviněný upřímně lituje. Ve věci sp. zn. 10 T 203/2004 došlo bohužel k selhání při jeho vyhotovení, které následně kárně obviněný soudce mechanicky podepsal. Zájmy účastníků řízení tím však nebyly dotčeny, nedošlo k negativním důsledkům.

Kárně obviněný soudce v rámci svého výsledku odkázal na podané písemné vyjádření. Uvedl, že lituje pochybení ve věci sp. zn. 3 T 753/2005, tj. vydání rozhodnutí s nesprávným odůvodněním a nenapravení této chyby po dobu 6 měsíců. V tomto období byl pracovní velmi vytížen, z tohoto důvodu došlo k přehlédnutí v uvedené věci. K vysvětlení nesprávného poučení o opravném prostředku ve věci 10 T 203/2004 uvedl, že tehdy došlo ke změnám v poučení podle novely trestního řádu, v některých věcech se používala poučení dle původní úpravy a v jiných poučení nová. Zapisovatelka měla k dispozici typizované vzory poučení, kárně obviněný soudce tedy v uvedené věci napsal pokyn k vložení nového typu poučení, což bylo zapisovatelkou omylem takto doslova přepsáno. Rozsudek byl v této podobě vypraven, neboť dle zavedené

praxe soudce předává zapisovatelce elektronicky konečnou verzi rozhodnutí, ta ji převede do listinné podoby a odešle účastníkům, až poté soudce podepisuje písemné vyhotovení rozhodnutí. Kárně obviněný soudce nepopírá svoji odpovědnost za toto pochybení, pouze podává vysvětlení, jak k němu došlo. Toto pochybení však nemělo žádný negativní vliv na práva účastníků řízení, neboť podali odvolání řádně a včas, i přes nedostatečné poučení.

Dle kárně obviněného soudce se ve věci sp. zn. 13 T 39/2008 řídil pokyny odvolacího soudu. V rozhodnutí následujícím po zrušení krajským soudem pouze rozšířil svoji argumentaci o posouzení skutkové podstaty trestného činu z dalších hledisek. K námitce účelového vyloučení poukázal na mediální publicitu přestupkového řízení vedeného městským úřadem proti jeho osobě. Za této situace považoval svoji nestrannost za zpochybněnou. Předně však u tohoto skutku namítá pozdní podání návrhu, jak je popsáno v písemném vyjádření.

Ohledně převzetí části závěrečné řeči obhájce do odůvodnění rozhodnutí kárně obviněný soudce popřel, že by v dané věci neprovedl vůbec vlastní hodnocení důkazů. Připouští, že převzetí argumentů obhájce mohlo být provedeno jinou formou, avšak velký počet rozhodovaných věcí mu bohužel neumožnil pečlivější přístup. Ve věci sp. zn. 11 Kss 8/2012 měl kárně obviněný soudce dle navrhovatele uložit "problematický" trest. Z tohoto vymezení není zřejmé, zda trest byl nezákonný. Navrhovatel v dané věci nevymezil dostatečně skutek, který je mu kladen za vinu, a to ani po výzvě soudu.

V závěru výslechu uvedl, že se snažil s vedením soudu ohledně jím vznesených výtek v minulosti komunikovat. Sám navrhl, aby byl vedením v případě výhrad proti jeho působení na trestním úseku přerážen na jinou agendu. Vedení soudu k tomu však nikdy nepřistoupilo. Připouští, že jeho činnost v období vytýkaných nedostatků, byla skutečně zatížena určitou roztržitostí pramenící z vysokého pracovního zatížení. V současné době však má v senátě 33 neskončených věcí, žádná z nich není starší dvou let. Má tedy možnost se na rozhodované věci plně koncentrovat a předchozí pochybení již neopakovat.

Navrhovatel k prokázání svých tvrzení předložil k důkazu zejména soudní spisy, ve kterých shledal pochybení, a dále výkazy o propočtu výkonnosti kárně obviněného soudce. Kárně obviněný navrhl provést důkaz zmíněnými soudními spisy, dále předložil soudu listiny prokazující jeho pracovní vytížení v období, ve kterém mu jsou vytýkána pochybení.

Navrhovatel v závěrečné řeči odkázal na skutečnosti uvedené v návrzích na zahájení kárného řízení. Domnívá se, že se jedná o formálně kvalitní podání, která umožňují věcné posouzení zde uvedených skutků. Ohledně nerespektování názoru odvolacího soudu navrhovatel odkazuje na rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci 13 Kss 11/2010 a rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 2420/11, dle kterých tato okolnost může být kárným proviněním. Navrhovatel upravil návrh na uložení kárného opatření. Vzhledem k tomu, že ve stejné době došlo k dalšímu pochybení, mění svůj návrh na uložení kárného opatření – odvolání z funkce soudce.

Zástupce kárně obviněného soudce zopakoval své výhrady proti neurčitosti vymezení skutků navrhovatelem. V této podobě jsou dle jeho názoru návrhy neprojednatelné. Dále shrnul argumentaci uvedenou v průběhu jednání, navrhuje zproštění kárně obviněného soudce v plném rozsahu.

Kárně obviněný soudce na závěr uvedl, že snažil vykonávat činnost soudce pečlivě a s maximálním úsilím. Vzniklých pochybení lituje, domnívá se, že s přihlédnutím k celkovému počtu jím rozhodnutých věcí se jedná o ojedinělé případy.

IV. Vyhodnocení dokazování, závěr

Kárný senát pečlivě zvážil veškeré skutečnosti vyplývající z tvrzení navrhovatele, obhajoby kárně obviněného soudce i provedených důkazů.

V prvé řadě byl povinen ověřit včasnost podaných návrhů na zahájení řízení. V souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do 3 let ode dne spáchání kárného provinění. Kárný senát ověřil z obsahu navrhovatelem předložených spisů dodržení objektivní lhůty u všech vytýkaných skutků, neboť od žádného z nich neuplynulo v době podání kárného návrhu více než 3 roky. Navrhovatel dodržel též povinnost podat návrh nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se dozvěděl o vytýkaných pochybeních, s výjimkou skutku ve věci sp. zn. 13 T 254/2009.

Kárný senát z obsahu spisu vedeného Okresním soudem v Uherském Hradišti pod výše uvedenou spisovou značkou ověřil, že kárně obviněný soudce vydal v této věci dne 23. 6. 2011 usnesení, kterým se vyloučil z vykonávání úkonů trestního řízení, následně dal pokyn k předložení spisu předsedkyni soudu. Předsedkyně soudu učinila dne 2. 8. 2011 do spisu na čl. 1059 (verte) úřední záznam o přidělení věci. Konkrétně uvedla, že z důvodu vyloučení Mgr. P. podle § 30 odst. 1 trestního řádu z projednání a rozhodnutí věci se věc přiděluje v souladu s rozvrhem práce předsedkyni senátu Mgr. Evě Šišperové. Dále uložila kanceláři provést záznam o přidělení věci v ISAS a předložit věc jmenované předsedkyni senátu. Úřední záznam i pokyn kanceláři jsou čitelně a shodně datovány 2. 8. 2011.

Návrh na zahájení kárného řízení byl v této věci podán Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 2. 2012. Okamžik, který v souladu s výše citovaným § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. určuje počátek běhu subjektivní šestiměsíční lhůty, nastal 2. 8. 2011, konec této lhůty tedy připadl na den 2. 2. 2012. Návrh podaný dne 3. 2. 2012 byl ohledně pochybení ve věci sp. zn. 13 T 254/2009 podán opožděně a kárný senát se jím proto meritorně nezabýval.

U ostatních návrhů kárný senát ověřil zachování subjektivních i objektivních lhůt pro zahájení řízení o kárném provinění soudce a přistoupil k jejich meritornímu přezkumu.

Ve věci vedené pod sp. zn. 10 T 203/2004 nebylo mezi navrhovatelem a kárně obviněným soudcem sporné, že rozsudek ze dne 27. 7. 2011 byl účastníkům řízení odeslán s nesprávným zněním poučení o opravném prostředku. Namísto poučení o právu podat proti rozhodnutí odvolání a uvedení příslušné lhůty a místa jeho podání obsahovalo rozhodnutí poučení ve znění "*Nové poučení o opravném prostředku*". Navrhovatel spatřoval pochybení kárně obviněného soudce v tom, že před vypravením rozsudku jeho obsah řádně nezkontroloval a nesprávnou formulaci poučení neopravil. Kárně obviněný soudce vznik tohoto pochybení vysvětlil tím, že zapisovatelce předal dle zavedené praxe elektronickou finální verzi rozhodnutí, v jehož závěru byl namísto plného znění poučení o opravném prostředku uveden pouze odkaz na nové poučení. Zapisovatelka měla tento odkaz nahradit plným zněním poučení o možnosti podat opravný prostředek dle novely zákona, neboť v té době se používalo i poučení podle jeho předchozího znění.

Kárný senát z obsahu spisu ověřil výše uvedená shodná tvrzení navrhovatele i kárně obviněného soudce ohledně chybného poučení v písemném vyhotovení rozsudku ze dne

27. 7. 2011 a vznik tohoto pochybení považuje za prokázaný a nesporný. Je možno konstatovat, že příčiny vzniku této nesprávnosti jsou kárně obviněným soudcem popsány zcela důvěryhodně, navrhovatel je nijak nezpochybnil a ani kárný senát nemá důvod pochybovat o věrohodnosti výše uvedeného tvrzení. Je však zřejmé, že soudce odpovídá za konečnou podobu písemného vyhotovení rozhodnutí i za kontrolu činnosti zapisovatelky v tomto směru. Přestože tedy poučení o opravném prostředku v nesprávné podobě do rozsudku pravděpodobně vložila zapisovatelka, odpovědnost za výsledek, tj. vypravení rozhodnutí s chybným poučením o opravném prostředku, nese kárně obviněný soudce. Ten ji ostatně nijak nezpochybňoval. Z obsahu spisu je však dále zřejmé, že i přes nesprávné poučení oba účastníci podali odvolání proti rozsudku včas a řádně. Navrhovatel v návrhu na zahájení řízení v popisu skutku uvedl, že v důsledku vzniklého pochybení mohou dotčené strany žádat podle § 61 odst. 1 trestního řádu o navrácení lhůty k podání odvolání z důvodu nesprávného poučení, čímž by se prodloužila délka řízení. Je však nutno konstatovat, že k tomuto důsledku v projednávané věci nedošlo, účastníci řízení své právo na podání odvolání řádně uplatnili. Jednalo se tedy o dílčí formální nedostatek písemného vyhotovení rozhodnutí, který neměl vliv na další průběh trestního řízení. Kárný senát po vyhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že v této věci bylo prokázáno pochybení soudce, které však povahou a intenzitou nenaplnuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Ohledně pochybení shledaných navrhovatelem ve věcech vedených pod sp. zn. 13 T 39/2008 a 10 T 203/2004 (v návrhu ze dne 10. 9. 2012) byla kárně obviněným soudcem prostřednictvím jeho zástupce vznesena námitka napadající neurčité vymezení těchto skutků v návrzích na zahájení kárného řízení. Kárný senát konstatuje, že v části I. tohoto rozhodnutí je citováno znění návrhu v podstatě autenticky. Je možno shrnout, že navrhovatel ve vymezení těchto skutků odkazuje na rozhodnutí odvolacího soudu, který s odkazem na § 262 trestního řádu věc odňal kárně obviněnému soudci z důvodu opakovaného nerespektování závazného právního názoru a pokynů odvolacího soudu. V žádném z návrhů není uvedeno, jakým konkrétním postupem (či neprovedením jakých konkrétních úkonů) kárně obviněný soudce naplnil dle názoru navrhovatele skutkovou podstatu kárného provinění. Navrhovatel byl na nedostatky skutkového vymezení návrhu upozorněn v řízení původně vedeném pod sp. zn. 11 Kss 8/2011, avšak ani na výzvu k odstranění vad obsahující podrobný popis nedostatků i návod k jejich odstranění navrhovatel nereagoval doplněním potřebných skutečností.

Kárný senát dospěl k závěru, že navrhovatel při vymezení výše uvedených skutků především nepopsal dostatečně konkrétně jednání kárně obviněného soudce, kterým se měl dle jeho názoru dopustit kárného provinění. Za dostatečné v tomto směru nelze považovat odkaz na obsah rozhodnutí vydaných odvolacím senátem, ani citování zákonných ustanovení, které měl kárně obviněný soudce porušit. Takové vymezení skutku nespĺňuje požadavky stanovené § 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. Navrhovatel je povinen jednoznačně a přesně popsat jednání soudce, kterým porušil své povinnosti, případně ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Není vyloučeno, že soudce naplní skutkovou podstatu kárného provinění postupem v trestním řízení, který je označen za nezákonný i odvolacím senátem. Avšak je nutno zdůraznit, že odvolací soud v trestním řízení přezkoumává napadené prvostupňové rozhodnutí z hlediska souladu s trestním zákonem a trestním řádem, naopak kárný senát v řízení o kárné odpovědnosti soudce hodnotí dodržování povinností stanovených zákonem o soudech a soudcích. Závěry odvolacího senátu uvedené v rozhodnutí o odvolání proto logicky v naprosté většině případů nejsou konstruovány jako popis naplnění skutkové podstaty kárného provinění ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Pokud navrhovatel z obsahu rozhodnutí o odvolání v trestních věcech dospěje k závěru, že vytýkaná pochybení lze hodnotit jako kárné provinění, je povinen toto jednání popsat, uvést konkrétně, čeho se soudce v jednotlivých trestních řízeních dopustil, tj. jaké úkony nezákonně nečinil či naopak učinil, jak se jeho postup

projevil v projednávané věci. Pokud navrhovatelka vymezovala pochybení kárně obviněného soudce tak, že se "*opakovaně neřídil a nerespektoval závažné pokyny odvolacího soudu, což u odvolacího soudu vzbudilo pochybnosti o odbornosti a zkušenosti kárně obviněného*", nebo "*kárně obviněný věc neprojednal a nerozhodl v kvalitě a rozsahu, které vyžadují trestní řád a trestní zákon*", "*projevil se jako soudce, který není schopen si věc připravit pro zákonným požadavkům odpovídající rozhodnutí*", je tento popis jednání nedostatečný. Takové vylíčení neobsahuje skutkový popis jednání, ale pouze jeho konečné a obecné hodnocení, aniž je zřejmé, jaké konkrétní kroky jsou takto hodnoceny. Kárný senát je přísně vázán popisem skutku, pro který se navrhuje zahájení kárného řízení (§ 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb.), není oprávněn v tomto směru cokoliv doplňovat či jinak nahrazovat projev navrhovatele.

V částech návrhu, kde navrhovatel popisuje jednání soudce konkrétně, ve spojení s jednotlivými kroky jím učiněnými v trestním řízení, tj. v návrhu ze dne 10. 9. 2012 ohledně řízení vedeného pod sp. zn. 10 T 203/2004, mu však vytýká výhradně nesprávnost jeho právního uvážení, hodnocení důkazů, nesprávnou právní kvalifikaci. Je nutno přisvědčit zástupci kárně obviněného soudce, že tyto výtky náleží odvolacímu senátu. Při hodnocení, zda soudce neohrozil důvěru v odborné rozhodování soudů při rozhodovací činnosti, je nutno vždy respektovat právo na nezávislé rozhodování soudců (a přísedících). Pokud odvolací senát dospěje k závěru, že soudce věc nesprávně vyhodnotil po právní stránce, nesprávně vyložil zákon či chybně vyhodnotil skutkový stav, není toto možno bez dalšího hodnotit jako kárné provinění. Jako kárné provinění může být nesprávný právní názor soudce posouzen pouze ve zcela krajních případech, kdy je tento názor výsledkem např. svévole soudce, jeho zjevného úmyslu poškodit některého z účastníků, apod. Takové skutečnosti však navrhovatelem nebyly tvrzeny.

Obdobného pochybení se navrhovatel dopustil i při formulaci nedostatků, které spatřoval v postupu kárně obviněného soudce ve věci vedené pod sp. zn. 13 T 275/2007. Zde formulovaná výtka se týká výhrad navrhovatele k podobě odůvodnění, do kterého kárně obviněný soudce převzal doslovně část závěrečné řeči obhájce obžalovaného. Navrhovatel připouští, že kárně obviněný soudce vlastními slovy zčásti nastínil své vlastní úvahy, avšak dle jeho názoru pouze velmi stručně, což neodpovídalo rozsahu a obsahu převzatého hodnocení důkazů. Dále navrhovatel namítá, že kárně obviněný soudce dle jeho názoru hodnotil pouze důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného. Toto je však nutno označit spíše za polemiku ohledně dostatečné kvality odůvodnění zmíněného rozsudku, která nemůže v této podobě vyústit v závěr o naplnění skutkové podstaty kárného provinění. Jak je uvedeno v předchozím odstavci, případné formální či obsahové nedostatky rozhodnutí jsou odstraňovány cestou opravných prostředků, o kárné provinění z tohoto důvodu se může jednat pouze za zcela krajních okolností, které v této věci nebyly navrhovatelem tvrzeny.

K pochybení ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 753/2005 kárný senát z obsahu tohoto spisu ověřil, že mezi navrhovatelem a kárně obviněným soudcem nebylo sporné, že rozsudek ze dne 31. 3. 2011 byl účastníkům řízení rozeslán s nesprávným odůvodněním, které neodpovídalo projednávané a rozhodnuté věci, přičemž soudce se pokusil toto pochybení odstranit po uplynutí šesti měsíců. Kárný senát dospěl k závěru, že toto pochybení bylo navrhovatelem dostatečně konkrétně popsáno, obsah soudního spisu tvrzení navrhovatele potvrzuje, kárně obviněný soudce je nijak nezpochybnil. Lze tedy konstatovat, že v důsledku nedůsledné kontroly konečné podoby rozhodnutí či jiné podoby roztržitosti soudce účastníci řízení obdrželi písemné vyhotovení rozhodnutí s odůvodněním neodpovídajícím projednávané věci. Tento stav trval šest měsíců a je možno jej hodnotit jako zaviněné porušení povinností soudce. Kárný senát Nejvyššího správního soudu však ve svých rozhodnutích opakovaně vyslovil, že skutková podstata kárného provinění dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích není naplněna každým porušením povinností soudce, ale toto porušení musí mít určitou intenzitu. V daném případě kárný senát

přihlédl zejména ke skutečnosti, že se jednalo o nečinnost pouze v jednom případě, vzhledem ke složitosti věci a celkovému časovému rozsahu řízení tuto dobu nelze považovat bez dalšího za porušení práva na spravedlivý proces. Kárný senát proto dospěl k závěru, že uvedené pochybení nedosahuje potřebného stupně intenzity, aby mohlo být kvalifikováno jako kárné provinění ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

Po shrnutí výše uvedených skutečností kárný senát dospěl k závěru, že navrhovatelem popsané skutky v návrhu na zahájení řízení nelze hodnotit jako kárná provinění ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, a to převážně pro jejich nedostatečně konkrétní vymezení, případně pro nízký stupeň intenzity porušení povinností soudce. Pochybení ve věci vedené pod sp. zn. 13 T 254/2009 nebylo možno meritorně projednat, neboť návrh byl podán po uplynutí šestiměsíční subjektivní lhůty stanovení § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.

Kárně obviněný soudce byl proto kárného obvinění dle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. zproštěn. Řízení o skutku ve věci sp. zn. 13 T 254/2009 bylo v souladu s § 14 písm. a), § 19 odst. 4 zákona č. 7/2002 Sb. zastaveno, neboť návrh byl podán opožděně.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně kárného senátu